

EEN
FIJNE NEUS
VOOR
LIEFDE

Stacey
Lee

Vertaling Angelique Verheijen

HarperCollins

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

© 2016 Stacey Lee
Oorspronkelijke titel: *The Secret of a Heart Note*
Vertaling: Angelique Verheijen
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Wil Immink Design / iStock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Moravia Books s.r.o.

ISBN 978 94 027 2750 0
NUR 285
Eerste druk juli 2017

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

HOOFDSTUK 1

‘WEES VOORZICHTIG, GIJ AROMATEUR; ZET UW LIEFDESVALLEN,
MAAR RAAK ER NIET ZELF IN VERSTRIKT.’

– *Larkspur, aromateur, 1698*

DE MEESTE MENSEN weten niet dat liefdesverdriet naar bosbessen ruikt. Hoewel dat niet de enige geur is, is het wel de belangrijkste. En wie ruikend naar bosbessentaart bij ons aanklopt, wordt door moeder en mij weer weggestuurd. Mensen met een gebroken hart hebben tijd nodig om te genezen voor we ze met onze magie kunnen helpen.

Volgens moeder ruikt de cliënt van vandaag niet naar bosbessen, en daarom sta ik nu in de werkplaats kaneel te kneuzen voor een elixer – de rest van de wereld noemt dat een liefdesdrankje – terwijl ik mijn wiskundehuiswerk zou moeten maken. Volgens de nieuwe afspraken krijg ik niet meer thuis les, maar mag ik naar school. Zolang mijn plichten als aromateur er maar niet onder lijden.

Mijn moeder is anders dan de meeste moeders van vijftienjarige dochters. Het kan haar geen moer schelen of ik mijn huiswerk wel of niet doe.

De blauwe deur van de werkplaats gaat krakend open en moeder komt binnen. Ze is maar één meter vijftig lang en ze lijkt op een kort-

harig blauw elfje in haar tuinuniform: een spijkerbloes, een spijkerbroek en een zonneklep. Ze draagt alleen maar blauw, niet omdat ze dat zo mooi vindt, maar omdat alle andere kleuren haar neus afleiden. ‘Onze afspraak van halfvier komt net aanrijden. Ben je klaar?’

‘Eh... tuurlijk.’ Waarom zou ik niet klaar zijn?

Met een zucht rolt ze haar mouwen – met uv-bescherming – naar beneden over haar magere armen. ‘Mimosa, we hebben het hierover gehad. Vanaf nu ben jij de tweede neus bij de mannen.’

‘O. Oké.’ Dus de cliënt van vandaag is een man. Moeder doet het eerste gesprek altijd zelf, maar wil dat ik de tweede snuif doe bij mannen omdat hun geur minder complex is dan die van vrouwen. Ik verzwijg dat ik de aanmelding van de cliënt nog niet heb gelezen. Het is moeilijker dan ik had verwacht om alle bordjes in de lucht te houden, met zeven lesuren naast mijn werk als aromateur. Als moeder merkt dat ik achter begin te lopen, kan ik mijn schoolcarrière op mijn buik schrijven, en ik heb nog niet eens twee maanden volgemaakt.

‘Ik zie je over tien minuten op de binnenplaats.’ De deur slaat met een klap dicht.

Na nog een paar keer flink pletten in de vijzel zingt de kaneel boven alle andere geuren in onze parfumerie uit. De enige waar dit pittige liefdeskruid niet overheen kan, is ons kroonjuweel, de orchidee Layla’s Offer. Als haar knop opengaat en ze haar drie perfecte blaadjes laat zien, wordt de marmeladegeur zo sterk, dat hij zelfs vanuit het glazen terrarium alles overheerst.

Ik strooi de verpulverde bast in een potje ethanol en zet de tinctuur naast de kardemom en de kruidnagel op een plank in de apothekerskast. We zijn bijna door de kardemom heen. Ik zou eigenlijk de inventaris moeten opmaken zodat moeder een tripje naar de winkel kan plannen, maar dat komt later wel. We hebben het al een maand uitgesteld, dus het kan nog wel wat langer wachten.

Voor de werkplaats ligt een kleine binnenplaats in de schaduw van een banaanzoete ylangylangboom en zijn makker, de naar advocaat geurende muskaatboom. Zelfs planten die eigenlijk niet in Californië voorkomen doen het goed in onze tuin, een lap van anderhalve hectare in de vorm van een schilderspalet. Onze werkplaats ligt op de plek waar je het gat voor de duim zou verwachten.

Ik plof neer op een van de teakhouten banken. De geur van onze cliënt kietelt mijn neus al voor ik hem zie. Ik doe mijn ogen dicht.

Het is geen complete geurafdruk, eerder een bescheiden verschuiving in de omgevingsnoten die sterker wordt als hij dichterbij komt. De bovennoten zoeven eerst voorbij: korstmos, kappertjes en pompoenpitten. Een aardse, kruidige geurafdruk die me vreemd bekend voorkomt. Verbaasd sper ik mijn ogen wijd open. Meneer Frederics, mijn wiskundeleraar? Er wonen twee miljoen vrijgezellen in de Bay Area, op een bevolking van bijna zeven en een half miljoen, dus waarom uitgerekend hij?

De donkere, kalende meneer Frederics komt met moeder aanlopen over het pad dat van ons huis naar de werkplaats loopt. Hij draagt dezelfde geruite trui die hij vandaag ook in de klas aanhad. In zijn gezicht heeft hij net zo weinig kreukels als in zijn broek, hoewel hij toch minstens vijftig moet zijn.

Tegen de tijd dat ze de beschaduwde binnenplaats hebben bereikt, lukt het me om op te houden met staren, al kan moeder mijn schrik natuurlijk ruiken. Ze knijpt haar amberkleurige ogen tot spleetjes; ze weet dat ik zijn aanmelding niet heb gelezen.

‘Hoi, meneer Frederics,’ zeg ik opgewekt. ‘Gaat u zitten.’

‘Ook hallo.’ Zijn stem heeft een warme klank, waardoor je moeilijk een hekel aan hem kunt hebben. Hij gaat op een van de banken zitten. Moeder en ik delen de bank tegenover hem. Hij buigt en strekt zijn vingers, net als vorige week, toen hij uitlegde hoe je polinomen in factoren kunt ontbinden.

‘Mimosa, luister, ik wil niet dat dit ongemakkelijk wordt, en ik begrijp het volkomen als je het niet ziet zitten.’

‘Geen probleem, meneer Frederics.’ Moeder geeft al antwoord voor ik het kan doen. ‘We zijn dolblij dat u voor ons hebt gekozen. En ik kan u geruststellen, Mimosa zal geen misbruik maken van de situatie. U weet dat we ons houden aan de strengst mogelijke gedragscode.’

Ik kijk bedenkelijk. De eerste regel van onze oeroude ethische code stelt dat ‘de neus van een aromateur nooit mag worden ingezet voor het creëren van elixers voor persoonlijk gewin, maar alleen voor een betere samenleving’. Dat betekent dat we niets mogen rekenen voor onze diensten. Die regel is gelukkig nogal vaag, zodat we in twijfelgevallen zelf kunnen beslissen wat wel en niet onder persoonlijk gewin valt.

‘We hebben besloten dat Mimosa wiskunde zal laten vallen tot het eind van dit semester.’

‘Wa...’ Weet ik uit te brengen, voordat moeder me een blik toewerpt die mijn haar in brand zou kunnen steken.

Drie jaar heb ik erover gedaan om mezelf genoeg wiskunde bij te brengen om het vak te mogen volgen. Daar komt nog bij dat meneer Frederics de enige docent is die niet bang voor me is. Ik pers mijn lippen op elkaar, maar de geur van mijn woede, verbrande rubberen banden, verduistert de lucht om me heen.

Meneer Frederics plukt aan zijn kraag. ‘O, dat zou ik heel vervelend vinden.’

‘Ik verzeker u dat Mimosa even toegewijd is aan ons werk als ik. Waar of niet, Mim?’ Moeder legt haar hand op mijn knie, die op en neer wipt. ‘Mim heeft een erg druk programma, en ze is slim. Ik weet zeker dat ze de stof volgend semester wel weer kan inhalen.’

Meneer Frederics werpt me een bezorgde blik toe en mijn glimlach begint pijn te doen. Als moeder door mijn schuld afgaat, dan

kan ik wiskunde helemaal vergeten. Het is beter om voorlopig mee te spelen. ‘Geen probleem.’

‘Zullen we verdergaan?’ Moeder draait haar gezicht naar mij. ‘Mim?’

‘We zijn blij dat u Egelantier Parfums hebt gekozen als uw tussenpersoon voor relationele aangelegenheden.’ Dat is de riedel die ik van moeder voor alle cliënten moet opdreunen, ook al zijn we de enige aromateurs op de hele planeet. Als we tante Bryony tenminste niet meereken, maar zij verloor haar reukvermogen toen ze negentien was. ‘Alle ingrediënten in onze elixers zijn botanisch, niets is synthetisch. We kweken zoveel we kunnen zelf, hier in onze eigen tuin. De rest komt uit organische of wilde bronnen.’

Hij knikt. ‘Goed, geweldig. Weet je, ik vind het belangrijk dat we onze ecologische voetafdruk terugbrengen. Ik heb een Toyota Prius.’

‘Klopt het dat u op dit moment geen relatie hebt?’ vraag ik.

‘Ja. Ik heb al zeven jaar geen date meer gehad.’

Moeders sierlijke neusje rimpelt. Dit is een belangrijk onderdeel van het gesprek. Een leugen ruikt naar tin en zurig gras met mufte gele ondertonen, een beetje als een zweterige handpalm die vies muntgeld heeft vastgehouden. Moeder bespeurt leugens met net zoveel gemak als de meeste mensen rotte vis ruiken. Met mijn eigen neus – die eruitziet alsof iemand die van moeder met een tang heeft uitgerekt en er voor de grap een knobbel op heeft gezet – kan ik geen tegenstrijdige molecuul ontdekken. Maar moeder is de expert.

Ze had tot volgende zomer kunnen wachten voor ze hem als cliënt accepteerde. Er staan meer dan genoeg mensen op de wachtlijst. Zeshonderdnogwat eenzame harten, toen ik de lijst voor het laatst bekeek.

Moeder trekt haar dunne wenkbrauwen naar me op en knikt in de richting van meneer Frederics. We moeten verder met het programma.

‘Kunt u ons iets meer vertellen over, eh...’ Ik ken de naam van het doelwit niet.

‘Sofia,’ zegt moeder.

‘Graag,’ zegt hij stralend. De zoete grasgeur van driekleurige viooltjes komt los van onder zijn kraag, een duidelijk teken van kriebels in je buik. Hij heeft het behoorlijk te pakken.

‘Zoals je waarschijnlijk wel weet, is ze een pietje-precies, maar dat vind ik juist zo leuk aan haar.’

Waarom zou ik moeten weten dat ze een pietje-precies is?

‘Ze is slim, dat spreekt voor zich.’ Hij kijkt me aan alsof hij op bevestiging wacht.

Ik krijg het koud, zoals wanneer de temperatuur zakt omdat er een wolk voor de zon schuift. Kennelijk had ik echt die aanmelding even moeten lezen.

‘Ze heeft alle boeken in onze bibliotheek gelezen, en die is behoorlijk groot, zoals je weet.’

Onze bibliotheek, dat moet die van de Santa Guadalupe High School zijn.

‘Mevrouw DiCarlo?’

Meneer Frederics kucht en trekt de mouwen van zijn trui recht. ‘Eh... ja.’

Ik zou meneer Frederics en de bibliothecaresse van onze school nooit aan elkaar gekoppeld hebben. Hij is een geniale wiskundige die naar etnische jazz luistert. Zijn adem doet je denken aan haver en honing, en ondanks zijn opzichtige outfits komt hij behoorlijk relaxed over. Mevrouw DiCarlo, een elegante roodharige, verbruikt grootverpakkingen van dat ontsmettingsmiddel voor je handen en draagt waarschijnlijk zelfs in bed nog een mantelpakje. Maar het zou kunnen werken. Ze zijn allebei van middelbare leeftijd, gebruiken woorden als *juxtapositie* en hebben een goede lichaamshouding. En, het allerbelangrijkste, hun geuren botsen niet.

De ogen van meneer Frederics dwalen af naar moeder. ‘O, jee, het spijt me, ik dacht –’

Moeders wangen vlammen roze op en haar blik schuurt als de stamper van mijn vijzel. ‘U hoeft zich nergens voor te verontschuldigen. Mim heeft geen tijd gehad om het dossier te lezen.’ De geur van verbrand rubber komt vanuit haar hals opzetten en prikt in mijn neusgaten.

De houten bank voelt ineens wel erg hard aan onder mijn billen en ik begin heen en weer te schuiven. Als de bibliothecaresse het doel is, wat staat me dan nog te wachten? Gaat ze me verbieden om boeken te lenen? Het moet niet gekker worden.

‘Ze is vrij, neem ik aan?’ Moeder gaat weer verder met het gesprek. ‘Absoluut. Nooit getrouwd.’

Moeder tikt mijn sandaal aan met de teen van haar klomp en wijst discreet naar haar neus terwijl ze inademt. De ader op haar voorhoofd klopt. Ze vindt mij net zo irritant als ik haar, maar ik heb meer te verliezen als ik het laat merken. En dus concentreer ik me op mijn taak: het decoderen van de geurafdruk van meneer Frederics. Moeder hoeft maar één keer kort te snuffelen – zo goed is ze – maar ik ben het nog aan het leren. Ik adem diep in en ontwar laagje voor laagje zijn unieke combinatie van aroma’s. Naast noten van korstmos, kappertjes en pompoenpitten die ik al had opgemerkt, ruikt meneer Frederics naar kandelaarwolfsmelk en guineagierst, wat niet zo raar is als je bedenkt dat hij Afrikaanse wortels heeft. In totaal spelen meer dan tachtig geuren als een complex akkoord door mijn neus.

Aromateurs nemen geuren waar op dezelfde manier als de meeste mensen gezichten zien. Eén enkele blik kan duizend kleine brokjes informatie opleveren, van de glooiing van de wang tot de exacte teint van de huid. Zo werkt het ook bij onze neuzen, alleen is het gemakkelijker om geuren te onthouden. De reukkolf ligt pal naast het lim-

bisch systeem, en dat is nauw verbonden met het geheugen en de emoties in de hersenen.

‘Wat is het probleem?’ Moeder neemt de leiding.

Meneer Frederics zucht diep en zijn schouders zakken iets. ‘Ik dacht dat het de goede kant op ging. Ze stond toe dat ik een muesli-reep voor haar kocht bij de automaat. Toen ik haar vertelde dat ik de voorzitter ben van de salsaclub zei ze dat ze overwoog om lid te worden. Maar deze zomer is haar konijn gestorven, en sindsdien sluit ze zich af.’

Nog steeds geen leugens. Moeder knikt vol medeleven en houdt haar hoofd een beetje schuin om hem aan te moedigen.

‘Mijn moeder wil graag dat ik onder de pannen ben voor ze aan haar laatste reis begint.’ Meneer Frederics verschikt iets aan zijn stropdas. ‘Ze is tweeënnegentig. Ik dacht dat mevrouw DiCarlo de ware voor me was. Ze zag mij ook wel zitten; dat merkte ik omdat ze mijn verzoekjes altijd eerder verwerkte dan die van de andere leraren. Ze poetste mijn boeken ook altijd even op tot ze glommen.’

Moeder is blijkbaar tot de conclusie gekomen dat ik niet in staat ben om het gesprek voeren, want ze begint zelf aan de laatste vragenronde, over zijn achtergrond en criminele verleden. In de klas voert meneer Frederics altijd met ontspannen zelfvertrouwen het woord, maar nu zit hij te stamelen. Af en toe bloost hij zelfs, al geeft hij telkens eerlijk antwoord. Hopeloos verliefde mensen voelen zich wel vaker niet op hun gemak. Ze komen pas naar ons toe als ze alles hebben geprobeerd om het doelwit het hof te maken en het maar niet lukt om het vuurtje te ontsteken, of dat nu komt door verlegenheid, onzekerheid of zelfs door vooroordelen. Elixers heffen de remmingen op. Ze wakkeren het vonkje aan tot een vlam.

‘Mim, de regels.’ Moeder en meneer Frederics kijken me allebei aan.

‘O ja.’ Ik schraap mijn keel. ‘Onze elixers garanderen geen liefdes-

relatie; ze laten alleen de kooltjes opgloeien. Zonder gloeiende kooltjes is er geen vuur. Als het vuur tot leven komt, moet u het zelf op gang houden. Wij steken het nooit een tweede keer aan.'

We kunnen een uitgedoofde liefde weer laten oplaaien, maar alleen als de band de eerste keer zonder hulp van een elixer is ontstaan. Je mag maar één keer op de liefdesappel schieten. Dat staat in het Reglement.

'Natuurlijk, dat begrijp ik. Hoe snel kan het klaar zijn? Ik heb een beetje haast. Mijn moeders hart is zwak. Ik denk door de stress, omdat ik niet getrouwd ben.'

'We moeten met gepaste grondigheid te werk gaan bij mevrouw DiCarlo,' zegt moeder, 'maar als alles meezit, kunnen we morgen al iets voor u hebben.'

Lekker dan, een spoedbestelling.

'Ik stel jullie hulp enorm op prijs. Ik hoop alleen dat ik goed genoeg ben voor haar.' Zelfs nu we in de schaduw zitten, staan er zweetdruppeltjes op het kale hoofd van meneer Frederics. Hij rukt zijn zakdoek uit zijn trui en dept zijn schedel.

'Als dat niet zo was, zouden we dit niet doen,' zegt moeder gladjes. 'Mim, kun jij nu meteen korstmos gaan halen in Arastradero? Ga maar even voor het avondeten, dan ronden wij het hier wel af.'

Ik kreun. Arastradero Park is dik een uur fietsen, heen en terug. 'Ik rook korstmos op Parrot Hill Road. Kunnen we dat niet –'

'Nee.' Moeder zet haar vriendelijke gezicht weer op.

Ze heeft een gruwelijke hekel aan planten die langs de weg groeien vanwege de uitlaatgassen, maar het was fijn geweest als ze voor één keer een uitzondering had willen maken. Ik heb al in geen dagen mijn huiswerk af kunnen maken – en niet alleen voor wiskunde – en door deze haastklus moet ik de boel nog verder laten versloffen. Heel even staan we de geërgerde geur van beschimmelde citroenen uit te wisselen, maar dan geef ik zoals altijd toe. 'Tot morgen, meneer Fre-

derics.’ Op de derde rij in zijn klaslokaal, als ik er iets over te zeggen heb. Wolken lagerstroemiabloemblaadjes stuiven op rond mijn enkels als ik naar de binnenplaats bij de keuken stamp, waar de wensput staat. Ook de populieren staan op het punt om hun herfstkleed te laten vallen. Gelukkig komt mijn beste vriendin Kali dit weekend haar volle één meter tachtig in de strijd werpen om me te helpen vegen.

Ik pak mijn fiets en peddel de lange oprit af. Dit is het lot van een aromateur: we offeren onze eigen behoeften op voor het algemeen belang. We horen eigenlijk niet eens behoeften te hebben. Onze neuzen zijn als het habijt van een non, ze veroordelen ons tot een leven vol bladgroen. We kunnen ons de luxe niet permitteren om ons hart te verliezen.

Moeder zou flauwvallen als ze wist dat ik niet alleen naar school wil om te leren. Dat ik ook interesse heb in dingen buiten onze heg, en dat ik meer vrienden wil dan alleen Kali. En dat het best een leuke verandering van het uitzicht is om ook eens naar jongens te kunnen kijken. Alleen al van dat laatste zou moeder spontaan gaan ontbladeren, dat weet ik zeker.

Hoewel er geen duidelijke regel is die romantische relaties verbiedt, heeft een van onze voorouders er in haar laatste woord een vloek over uitgesproken: ‘Wees voorzichtig, gij aromateur; zet uw liefdesvallen, maar raak er niet zelf in verstrikt.’

Als je verliefd wordt, verlies je je supersnuiver, net als tante Bryony. Dat is ook de reden waarom moeder mijn vader via de post heeft gekozen, uit een catalogus met donoren. En daarom heeft ze me naar de mimosa genoemd, ook wel bekend als kruidje-roer-me-niet. De blaadjes van die bloem vouwen zich dicht voor de warmte van een mensenhand.

Liefdesheksen mogen zelf niet verliefd worden.